

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. szeptember 20.
(vasárnap)**

Horváth Géza

NE LEGYEN MÁS ISTENED!

Énekek: 251,1.6.7.8; 196

Alapige: 2Móz 20,3

Imádkozzunk!

Drága Urunk, hálaadással köszönjük ennek az éneknek is a szép, hitből fakadó sorait. Engedd, hogy gondolkodásunkat, hálaadásunkat is hadd hassa át, hadd formálja és alakítsa az a hit, amely terád néz, téged magasztal, téged dicsőít, mint Urát életnek és halálnak. Mint teremtő és gondviselő Istent magasztal, aki Jézus Krisztusban aláhajló kegyelemmel kerested és keresed ma is a bűnöst, hogy bűneit megbocsátva magadhoz fogadd. Köszönjük, ha személyesen vallhatjuk: imádlak én is téged, teremtőmet. Köszönjük, ha ismerünk személyesen, és a veled való kapcsolat megszentel, amely hitünket rád irányítja, hogy másba ne vessük a mi bizodalunkat! Ha mégis másba is vetjük a mi bizalmunkat, mások vagy másfelé is fordulunk hitünkkel, kérünk, hogy te adj arra bocsánatot! Te adj abból hozzád térést, hogy ne lássunk mást, senkit, csak Jézust egyedül! Hadd történjen meg velünk is, mint ott a megdicsőülés hegyén, amikor csak a te szent lényed ragyog nekünk, és minden más hiábavaló lesz; elveszti lényegét és fontosságát, mert számunkra te vagy az egyedül igaz Isten!

Kérünk téged, hogy mára készített igédet is hirdettesd! Kérünk téged, hogy legyen számunkra üzenete! A Szentlélek hadd fordítsa le kinek-kinek a nyelvére, hogy el tudjuk mondani azt, mi módon halljuk, ki-ki a saját nyelvén! Köszönjük, ó, áldott Szentlélek, hogy most is megszenteled a te igédet, körülveszel bennünket, hogy nevedet imádhassuk és magasztalhassuk. Kérünk téged, hogy ezekben az órákban, szerte a világon prédikáld a te szent igédet, Urunk, ott, ahol neked van hívő, benned bízó néped, Jézus Krisztus megváltott serege. Hadd kössön össze bennünket, és a mennyei istentiszteletet is hadd kösse egybe a Lélek, hogy a te fenséges színed előtt örvendezhessünk és hálákat mondhassunk! Hallgass meg könyörgésünkben, Urunk, Jézusért, a mi Megváltónkért!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg Mózes 2. könyve 20. fejezetének a 3. verséből: „*Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem.*”

Kedves testvérek, néhány héttel ezelőtt elkezdtük az első parancsolat magyarázatát. Két igehirdetésben még csak a bevezető szakaszig jutottunk, és nem jutottunk el a 3. vershez, amelyet most olvastam fel, hogy „Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem”. Volt konfirmáció, a konfirmáltak első úrvacsorája, ünnepi alkalmaink, a tanévnyitó, és most van lehetőség arra, hogy legalább az első parancsolatnak az utolsó gondolatát elmondjam a testvéreknek, amelyet az alapigénkben olvastunk.

Két igehirdetésben odáig jutottunk, hogy mit mond el Isten önmagáról, mielőtt rólunk beszélne, tőlünk kérne, vagy nekünk parancsolna valamit. Azért van ez így, mert Isten igaz ismerete nélkül nem szükséges, és nem is lehet az Isten akaratahoz igazodni az embernek, csak a megszabadított ember számára lesz fontos, amit az énekíró így fogalmazott meg: „Akaratod nekem mutasd meg szüntelen, Ne rejtsd el, Mesterem, tetszésedet!” Vagy amit az apostoli levelekben olvasunk: éljete méltón az Úrhoz; járjatok méltón az Úrhoz, az ő tetszésére; hogy meglássátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata!

Addig nem érdemes foglalkozni a Tízparancsolattal, amíg nem ismerjük a Tízparancsolat Urát, azt az akaratot, amelyről a betlehemi mezők felett azt zengték, hogy jó akarat, ez Isten aláhajló, kegyelmes akarata. Az ige alapján nem is csak Isten ismerete kell hozzá, hanem Isten szeretete. Nem hiába foglalta össze Jézus úgy a parancsolatokat, amikor megkérdezték tőle, hogy melyik a nagy parancsolat; melyik a legfontosabb, amit feltétlenül meg kell tartani! Jézus a Máté evangéliuma 22. fejezetében azt mondja, hogy a nagy parancsolat az, hogy „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.” Azért, mert akit szerettek, csak annak lesz fontos az akarata, és csak akkor akarok és szeretnék az ő kedvében járni, és az ő tetszésére élni.

Az elmúlt két igehirdetésben összefoglaltam, hogyan hangzik az első parancsolat, mert a Tízparancsolatból soha nem a negatív csengést szoktam kiemelni. Soha nem a tiltást, hanem Istennek mindig az ajánlását emelem ki. Ezért a Tízparancsolat első igéje így hangzik, az Úr azt mondja: én legyek a te Istened! Tehát, nemcsak arra figyelünk, hogy ne legyenek néked idegen isteneid én előttem, mert ezt csak azután mondja Isten, miután bemutatkozott, hogy „Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földjéről, a szolgálat házából! Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem!” Az én számomra az lett fontos ma, hogy „én legyek a te Istened”! Ezért nem úgynevezett isteneket fogok felsorolni, akiket nekünk kerülni kellene, hanem arról szeretnék beszélni, hogy szeresd a te Istenedet, ha ő már a te Istened lett! A hívó ember számára van egy fontos megállapítás: az, hogy van Istened! A hitetlenek számára pedig ez kérdésként hangzik: van Istened?

Nem akarom propagálni, de nemrég láttam egy filmet, melynek egyik jelenetét szeretném elmondani a testvéreknek. A főszereplő, egy jóvágású férfi beszélget egy munkáját végző hölgygel, és a beszélgetés végén a hölgyben feltá-

mad a vágy, mintegy randit ajánl ennek a főszereplőnek, hogy majd ha végez a munkával, akkor megihatnának egy kávét valahol. Akkor a férfi átlátja a helyzetet – az egész filmet csak ezért érdemes talán megnézni – felemeli az egyik kezét, rámutat a karikagyűrűjére, és azt mondja: el vagyok kötelezve!

Arra gondoltam, hogy az első parancsolat a hívő számára azt jelenti, hogy emeld fel te is a kezedet, mutass rá a láthatatlan karikagyűrűdre, és mondd azt: el vagyok kötelezve! Nekem nem lehetnek idegen isteneim, azért, mert van Istenem! Valaki eljegyzett magának, ahogy a Hóseás könyvében olvassuk. Valaki elpecsételt engem a Lélek ajándékával, ahogy az apostoli levelekben tanítja Pál apostol a hívőket. Olyan jó lenne, ha ebből a parancsolatból azt látnánk, hogy igen, én ahhoz az Úrhoz tartozom, aki alkotott, aki teremtett! Akiról Ézsaiás azt mondja: most azért így szól a te alkotód és a te teremtőd: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!”

Az első parancsolat így hangozna: mindentől megóv, ha én szeretettel őhozzá tartozom, elkötelezettje, elpecsételtje vagyok ennek az Istennek. Miért kell ez, testvérek? Azért, mert ha az ember nem tudja felmutatni azt a karikagyűrűt, amely őt az Úrhoz köti, Jézus Krisztusnak a megtisztító vérére, amelyben megmosatott, akkor az ember ösztönlény lesz, a maga kívánságai szerint fog élni, és nem azzá lesz, amire Isten megteremtette és elküldte. Azért, hogy ez ne így legyen, elengedhetetlenül szükséges, hogy „én legyek a te Istened”! Hogy Jahve azt mondja: én vagyok a te Istened, teremtőd és alkotód.

Ebben a parancsolatban egyrészt benne van a bűneset története, mert Isten azt mondhatná, hogy én voltam a te Istened. Miután Isten szeretetéből kiesett az ember, idegen istenek karjaiba hullott. Ez nem azt jelenti, hogy most már nincs Isten, hanem mihelyt az ember a bűneset folytán kiesett az Istennel való kapcsolatból, rögtön idegen istenek karjaiba hullott. Nem keresett ő idegen isteneket, azok keresték őt. Rabul ejtették, fogva tartották, kényszerpályára helyezték. Az ilyen ember felsóhajt a Rómabeliekhez írt levél igéjével együtt: nem azt teszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit nem akarok. Nem én cselekszem azt, hanem a bennem lévő bűn. De benne van ebben a mondatban a kegyelem is, mert amikor Isten azt mondja, hogy én vagyok a te Istened, akkor arról az útról is beszél, amelyen keresztül valaki ismét az Úré lehet. Amelyben ismét helyreállhat a kapcsolat és rendeződhet a tulajdonviszony. A Biblia arról beszél, hogy Isten mi mindent tett meg azért, hogy az övé legyünk. Hogy elmondhasd, és elmondhassam: életemben és halálomban az Úré vagyok! Nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona. Ahogy a 100. zsoltárban olvashatjuk: „az ő népe és az ő legelőinek juhái vagyunk.”

A Biblia „idegen istenek” alatt azt érti, akihez, vagy amihez az ember szeretetével, tiszteletével vagy bizalmával fordul. Hogy „ne legyenek idegen isteneid én előttem”, azt ne olyan értelemben értsük és éljük, hogy lehet más is, csak az Úr legyen az első, hanem inkább úgy, hogy „ne legyenek idegen isteneid mellett!” Nem azt jelenti tehát, hogy az Úr van elől: én legyek az első, előttem ne legyen más, utánam lehet! Isten ebbe nem megy bele. Képzeljük el, testvérek,

NE LEGYEN MÁ S ISTENED!

---

ha egy feleség azt mondaná a férjnek, hogy lehet még több szeretőd, csak én legyek az első helyen! Csak velem tölts el a hét napjából a legtöbbet! Ki gondolkozna így? Remélem, hogy senki! Hanem azt mondja egy feleség, hogy „mellettem ne legyen senki, akivel neked viszonyod van”!

Lássuk néhány jellemzőjét az idegen isteneknek! Az idegen istenek egyik jellemzője a változás. Hol van már az Astarte vagy Ízisz, Ozirisz, Jupiter vagy Zeusz kultusz? És sorolhatnánk az Ószövetség isteneit, a görög vagy római világ elképzelt isteneit. Ezeknek az idegen isteneknek jellemzője, hogy bár név szerint nincsenek, de lelkületük szerint tovább élnek. Csak változnak, mutálódnak vagy inkább modernizálódnak, minden korhoz megfelelően ajánlkoznak ezek az istenek, csak más-más néven.

Milyen nagyszerű a mi Urunkról elmondani, hogy ő változhatatlan! Hogy az az Isten, aki a mi Istenünk, aki a te Istened, aki az én Istenem akar lenni, és lett Jézus Krisztus által, ő változhatatlan! Azt mondja az Írás, hogy „nála nincs változás vagy változásnak árnyéka”. Akiről úgy énekelünk a 167. dicséretünkben, hogy „Nem változik: az Ő, és az lesz, aki volt.” Mózesnek azt mondja: a Vagyok küldött, mert „veled leszek”, mert nemcsak azt jelenti, hogy vagyok, hanem azt, hogy leszek. Én ugyanaz maradok. Isten nagyon sok helyen jelenti ki a Bibliában, hogy ő nem változik, nála nincs változás: „Mert én, az Úr, meg nem változom” – mondja egy másik helyen.

Az idegen isteneket az ember teremti meg és találja ki magának, miközben a mi Istenünk, akit mi imádunk, akit mi szeretünk, ő alkot meg minket, ő teremt magának bennünket. Azt mondja: mielőtt az anyaméhben megformáltalak, már ismertelek. Az idegen isteneket az ember szólítja meg. A mi Istenünk olyan Isten, aki bennünket szólít meg. Aki azt mondja: neveden hívtalak téged, név szerint ismerlek téged. A mi Istenünk olyan, aki megszólít, és azt mondja: jer és kövess engem! Mint Zákéust: szállj le hamar, mert ma nékem a te házadnál kell maradnom! Az idegen isteneket az ember szólítja meg, azért, mert ők nem beszélnek, nincs gondolatuk, nincsenek érzelmeik vagy érzéseik. Ezért az ember beszél hozzájuk. Az idegen isteneket fel lehet használni. Az ember irányíthatja kénye-kedve szerint. A mi Istenünk olyan, aki bennünket szeretne használni.

Nemrég olvastuk a Cselekedetek könyvében, amikor Pál apostol bizottságot tett az ő elhívásáról, hogy az ő Istene hogyan szólította meg, és hogyan rendelte: „választott edényem ő, hogy nevemet elvigye a pogányok közé”. „Pogányok apostolává teszek téged.” A mi Istenünk olyan, aki bennünket szólít meg, nekünk ad feladatot, bennünket használ fel az ő országa építésében. Akinek van Istene, az mindezt elmondhatja. Akkor lesz Isten a mi Istenünk, amikor megszólít, amikor szívünkben hitet munkálva ezt a bizalmat bennünk felerősíti, hogy nem céltalan az életem. Nem hiábavaló a munkám az Úrban – mondja Pál apostol. Ő választott edényévé tesz bennünket!

Két írásból szeretnék idézni: az egyiket a vallás területéről, a másikat pedig a világ területéről. Majd a végén fogom elmondani, hogy ezek a cikkek mikor íródtak. Mindkettő a múlt héten került a kezembe, és tudjátok, ez bizonyára

nem véletlen, amikor Isten egy ilyen ígét elkészít, hogy „ne legyenek neked idegen isteneid”, akkor pontosan épp akkor, történetesen olvasok két cikket!

Az egyik írás arról szól, hogy „Szent Miklós püspököt eltemették Myrában, és 1087-ben a tetemét vagy földi maradványait egy dél-itáliai kisvárosba vitték. Már Myrában, és azóta is, sírjából illatos olaj tör elő. Ez az úgynevezett „sacra manna”, amelyet a Domonkos-rend vezetője minden év május 9-én összegyűjt, és kézzel festett kis üvegcsébe rakják cseppenként. A világ számos tájára visznek ebből, és bizonyos vasárnapon kiteszik tiszteletre és imádásra.” Ha a testvérek azt gondolják, hogy ez egy középkori írás, akkor elmondom, hogy 2019. december 6-án jelent meg egy megyei napilapban, és nem egy hiszékeny, írástudatlan vagy tudatlan öregasszony írta, hanem dr. XY történész. Amikor elolvastam a cikket, akkor elhültem, hogy ettől sötétebb istentelenség, babona és bálványimádás a XXI. században azért ritka!

A másik írás egy német szerzőtől származik. „A nyugatiak istenei” című cikkében a következőt írja: „A test vallása győzedelmesen vonul be Európa nagyvárosaiba. Hitvallása ez: csak egyetlen valóság van; a test, az ösztönök, az erősz. Ennek a vallásnak nagy liturgiája, vallásos szertartása a divat; templomai a sportpályák, a meccsek. Az egyházaknak nagy konkurensei. Kápolnái a víkendházak, a tánclokálok, a szépségversenyek, a revük, a film, az illusztrált lapok. Mindennek következménye a szexuális elvadulás, a házasság és család szét hullása, a gyermekkorlátozás magától értődöttsége, az élvezethajszja örületes tempója, a hanyatló Róma napjaira emlékeztetnek. Ennek a modern bálványimádásnak a karjaiba esik bele ostobán és menthetetlenül a tömegszuggesztív ellenállhatatlan kényszerének engedve a gond és felelősség elől menekülő mai ember. Semmit sem érez olyan életellenesnek ez a fajta, mint a kereszténységet. Hát ennek a világnak a tetszését és elismerését akarod elnyerni? Ennek a kedvéért akarsz engedményeket tenni az evangéliumból? Vannak, akik a kivezető utat nagyon egyszerűnek tartják: meg kell keresztelni a modern pogányságot!” És ez a cikk nem 2019-ben íródott, hanem száz évvel ezelőtt Németországban! Úgyhogy egész nyugodtan mondhatjuk, hogy lám, nincs új a nap alatt! Az egyik írást a vallás területéről hoztam, a másikat a világ területéről.

Hadd hirdessem, testvérek, a Biblia üzenetét és evangéliumát! Az idegen istenek tiszteletéből és hatalmából meg lehet térni! Amikor Pál apostol járta a görög városokat, különösen Athént, aztán Thesszalonikát, Korinthust, mindig arra figyelmeztette az ott élőket, hogy e hiábavaló dolgokból az élő Istenhez térjenek. Amikor látja az athéni idegen istenek kultuszát, az ismeretlen istenek szentelt oltárt, akkor azt mondja, hogy a hiábavalóságokból az élő Istenhez térjenek. Ebben nem kell elveszni, ebből meg lehet térni!

Nekem nagyon kedves ígém, tudjátok, többször emlegetem azt, amikor Mózes lejön a hegyről, és látja, hogy a nép az aranyborjút imádja egyiptomi mintára, mert annyira áthatotta már őket az a kultusz. Akkor Mózes megáll a tábor kapujában, nem megy be, ő nem vállal részt ebben, mert a hívó ember ilyen helyekre nem jár, hanem azt mondja Mózes, hogy „ti gyertek ki onnan!” „Aki az Úré, ide hozzám!” És Mózes szavára csak a Lévi fiai gyűlnek oda, a többiek

NE LEGYEN MÁS ISTENED!

---

tovább táncolnak! A többiek továbbra is csak azt mondják: ezek a te isteneid Izrael, akik kihoztak téged Egyiptomból. De „aki az Úré, ide hozzám!” Az első parancsolat üzenete: aki az Úré, az jöjjön ki a bálványozásból! Aki az Úré, az jöjjön ki az idegen istenek tiszteletéből!

Három dolgot mondtak az egyházatyák, amikor ezt az ígét magyarázták. Először is azt mondták: „Ne imádd a világot a maga örömeivel, gazdagságával, hatalmával és dicsőségével” – mivel nem a tiltást akarom hozni, én hozzátettem a következő mondatot – hanem légy hálás Istennek, aki ebben a világban olyan sok mindennel meg tud bennünket ajándékozni, amit nem muszáj imádnod, hanem tudod használni! Nem arról van szó, hogy egy technikai fejlődés az idegen isten. Nem arról van szó, hogy amit a világban most élvezhet a keresztyén ember – és most jól értsétek –, attól meg kell magát fosztania, hanem arról, hogy ha megszabadított az Úr, – ezt Pál apostol képviseli a leveleiben, – jó lehet, jól kell vele élni. Nem elveti az apostol, hanem azt mondja: jól élj vele!

Az apostol két nagy tanítása: javadra válik-e, illetve a hívő testvéredet nem botránkoztatod-e vele? Minden jó, és minden tiszta a tisztának; és semmi sem tiszta a tisztátalannak. Isten nem megfosztani akar, hanem betölteni. Ő úgy tölt be bennünket, hogy közben minden hiányérzetünk el fog oszlani, és azt mondjuk: elég, amit Isten ad, amit Isten készített az őt szeretőknek. Amit szem nem látott, fül nem hallott, és embernek szíve meg sem gondolt, én azt keresem.

Második tanítása az egyházatyáknak: „Ne imádd az embert, házastársadat, gyermekedet, unokádat, családodat!” Hozzátettem a következő mondatot, hogy ne a tiltás legyen a fontos: légy hálás értük annak, akitől kaptad mindezeket! Emlékeztek, mikor Jákób jön vissza, és megkérdi Ézsau, kik ezek? Azt mondja Jákób: ezek a gyerekek, akiket Istentől kaptam. Mennyivel más így nézni valakire! Nézni a házastársra, a gyerekekre vagy az unokára, akit nem imádunk, hanem tudjuk, hogy Istentől kaptuk.

A harmadik tanítása az egyházatyáknak: „Ne imádd önmagadat, szokásaidat, szeszélyeidet, szenvedélyedet, szükségleteidet!” Én hozzátettem: ha az Urat követed és szolgálod, egyre kevesebb időd és erőd lesz ilyenekre.

Az idegen istenek tekintetében hadd mondjak még egy példát! Egy régi történet szerint egy faluban róka tizedelte a falu tyúkjait. Egyszer a falu elhatározta, hogy most már akármilyen lesz, ezt a rókát kézre kerítjük! Kiment az egész falu, főképpen a férfiak és a fiúk. Üldözték a rókát, és egy nagyobbacska fiú ért oda a barlanghoz először. Egyszer csak benyúlt, és boldogan kiáltotta: megfogtam! A következő pillanatban, illetve néhány pillanattal később egy jajdulás, és síri hangon azt mondta: megfogott! Igen, az idegen istenek így vannak, testvérek, lehet, azt mondd: megfogtam; egyszer csak észreveszed, hogy megfogott, mert rabul ejt és rabságban tart.

Miért ne legyenek idegen isteneid? Az Úr azt mondja: azért, hogy szabad maradj! Hogy abban a szabadságban, melyre az Úr megszabadított, meg is maradjunk. „Én, az Úr, vagyok a te Istened.” Nincs szükséged bálványokra. Én mindent megtettem érted. Én még a Fiamat is odaadtam azért, hogy neked ne

kelljen odaadni az egész életedet. Ne kelljen odaadni az örökkévalóságot, hogy az örök gyötrelém helyén maradj a te idegen isteneiddel. Én, az Úr, vagyok a te Istened, nincs szükséged bálványistenekre!

Olyan ez, testvérek, mintha valaki egy hatalmas összeget örökölné, aki addig üvegyűjtésből kereste kis bevételét, és miután a nagy összeget megörökölte, továbbra is menne üveget gyűjteni, és azokat az átvevő helyen leadni néhány forintért. Az ilyen ember azt mondja: többet soha! Miután tudja, hogy mihez jutott, azt mondja: otthagynom! Ahogy énekeljük is: „Elthagynom éltém csúf romjait, Várnak egekbe te szent karjaid.”

Isten nem tiltani akar, hanem azt mondja: ha én vagyok a te Istened, szabad vagy arra, hogy ne legyenek neked idegen isteneid én előttem. Hogyha lennének, akkor ezeket számoljuk fel, és a hiábavaló dolgoktól térjünk ahhoz az Istenhez, aki szeretett minket, és önmagát adta értünk! Ő ragyogjon nekünk! A vele való szövetség, a vele való kapcsolat legyen mindennél fontosabb nekünk, és valljuk, hogy ebben a szövetségben mindent elkészített, mindent elrendezett, és mindennel megajándékozott, ami az életre és a kegyességre való!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, nem győzzük magasztalni, dicsőíteni és áldani a te háromszor szent nevedet, dicső lényedet, a te irántunk megnyilvánult kegyelmedet. Köszönjük neked, hogy mindez realizálódott az Úr Jézus Krisztusban, eljövételében, szenvedésében, golgotai kereszthalálában, dicsőséges feltámadásában és mennybemenetelében. Köszönjük neked, hogy annyi mindent tettél értünk. Bocsásd meg, hogy mi olyan hitványak vagyunk sokszor, hogy idegen istenek után futkosunk ahelyett, hogy betöltene bennünket a te lényed és az a szeretet, amelyet adtál a mi szívünkbe! Ahelyett, hogy elég lenne nekünk mindaz, amit te készítettél, az a nyugalom, az a békesség, az a tisztaság! Bocsásd meg, hogy keressük a nyugtalanságot, a békétlenséget, a tisztátalant! Kérünk, téríts meg a mi utunkról! Vond magadhoz szívünket és életünket, hogy ne kívánczozzunk idegen istenek után, hanem te legyél a mi Istenünk, aki vezetsz bennünket a földi éltén át, és dicsőséges országodba fogadsz! Kérünk téged, Urunk, hogy istenségedet ragyogtasd ezen a világon, ahol az idegen istenek modernizálódtak, elszaporodtak, ahol mutálódtak, új és új köntösben igyekeznek magukat eladni az embernek! Olyan jó, hogy hirdetik az ige szerte az egész világon, és Jézus Krisztus evangéliuma eljut a szívekhez és életekhez!

Hordozz bennünket, Urunk, e nyomorúságos időkben, napokban, hetekben! Kérünk, hogy te szabj gátat a járvány terjedésének! Tudjuk, hogy ez még nem a vég, de figyelmeztessd ezt a világot, Urunk, hogy milyen törekenyek és kicsik vagyunk, hogy mennyire nem igaz, hogy nálunk összpontosul a hatalom, az erő, a biztonság! Kérünk téged, hogy szánd meg a te népedet, hiszen a te néped is mindig a büntetésben együtt szenvedett a világgal. Kérünk, hogy tekints a te hívó népedre, és enyhítsd a fájdalmait! Kérünk, hogy hordozd betegeinket, vigasztald gyászolóinkat! Köszönjük, hogy így búcsúzhattunk a héten is kedves

NE LEGYEN MÁ S ISTENED!

testvérünktől, aki hazament. Kérünk, hogy szeretteit is vigasztald a te igéddel, őket is ragadd meg!

Kérünk, hogy tisztíts magadnak kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt! Jézus Krisztusért kérünk.

Ámen.

196. ének

Debrecen, 1774.

Mond- ja- tok dí- csé- re- tet,
Ke- resz-tyé- nek, az Úr Is- ten- nek,
Szent- sé- ges tisz- te- le- tet
Ad- ja- tok ő ne- vé- nek.

2. Örvendjete őneki Igaz isteni buzgóságban,
Mert köztetek lakozik Az Anyaszentegyházban.

3. És ő megelégti Lelketeket lelki kenyérral;
Biztat ő igéjével Édes ígéretivel.

4. Szent, Uram, a te neved, Szent vagy te a magas
mennyekben, Szent vagy és rettenetes Minden nemzet-
ségekben.

5. Tégedet illet, Uram, Mi tiszteletünk, háladásunk,
A mi gyülekezetünk, Ünnepet szentelésünk.

6. Hála legyen tenéked, Hogy megjelentéd te
magadat, Hogy megértettük, Uram, A te akaratodat.

7. Dicséret és dicsőség Légyen tenéked magasság-
ban, Dicséret és tisztesség Az Anyaszentegyházban.

Bártfa, 1593.